

modtager Halvdelen af Landets Toldintrader, saa at det derved stilles umiddelbart og uden Mellemled under Toldvæsenets Centralbestyrelse. Den omstridte Betegnelse har altsaa en naturlig, fornuftig og praktisk Betydning, og jeg for mit Vedkommende skulde være meget utilbøielig til at indrømme Stregning af dette lille Ord „Over-“, som dog i og for sig ikke er noget saa Over-Ordentligt endda, og derved fremkalde en Forandring i den administrative Følgeorden, som praktisk er udarbejdet, og som det har sin store Nytte ikke at forandre.

Jeg tør ikke paa dette Standpunkt af Debatten og med Biseren pegende henimod Fem gaae ind paa Enkelthederne af de Ændringer, som ere foreslaaede, og yttre mig i det Enkelte om dem. Men jeg tør dog maafee angive som min veiledende Grund ved den Afstemning, der om kort Tid skal foregaae, at for mig er ikke Spørgsmaalet dette, hvad der i bogstavelig Forstand behøves for at „leve“, om man ikke kan „leve“ og leve ret godt for 2,200 eller 2,100 Rd., om man ikke, naar man har 1,600 Rd. om Aaret, vil være inderlig glad ved at komme op paa 2,000 Rd., og derfor finder denne Sum tilstrækkelig osv. Heller ikke er det afgjørende for mig, saaledes som det ærede Medlem fra Roeskilde (Hage) vilde fremstille Sagen, om der findes et tilstrækkeligt Antal dygtige Ansøgere; der er Perioder i et Lands oeconomiske Liv, hvor Tilbudet af Kræfter paa alle Omraader er større end Efterspørgselen, og vi befinde os netop for Tiden i en saadan Periode. Der er næppe en Æneste af os, som udøver nogen omfattende privat Virksomhed; uden at han har haft Leilighed til at erfare, at selv den mindste Udsigt til Erhverv, især til nogenlunde varigt og sikkert Erhverv, fremkalder et saa stort Antal Ansøgere, at det næsten er en farlig Sag, at bekendtgjøre Noget vacant, idet man bliver saaledes overrendt af Ansøgere, at Balget vanffeliggjøres ved selve det store Antal af Søgende. Det Samme er selvfølgelig ogsaa Tilfælde for Statens Vedkommende, og jeg tvivler ikke om, at selv om Rønningerne bleve satte ganske betydeligt ned, vilde der dog bestandig findes Ansøgere, maafee endog det samme Antal dygtige

eller ialfald brugbare Ansøgere. Disse ere altsaa ikke de afgjørende Momenter for mig i denne Sag, skjøndt jeg ikke dermed nægter dem al Vægt; men jeg lægger for mit Vedkommende Eftertrøftet paa noget Andet. Der har været en Tid i vor Toldbestyrelse, hvor det hele embedsmæssige Tilsyn med Skatteopkrævningen i alle Henseender var høist utilfredsstillende. Der har været en Periode, hvor Besvigelser af enhver Art fandt Sted i denne Deel af Beskatningen, og der er endnu blevet noget tilbage i Bevidstheden fra den Periode. Hos mangfoldige Private er der endnu en meget svækket Retsbevidsthed med Hensyn til det Forbryderiske i at bedrage Staten ved at unddrage den Told og lignende Afgifter. I selve Toldbestyrelsen er der derimod, troer jeg, i Løbet af de sidste 30 til 40 Aar indtraadt en overmaade heldig Forandring; Redelighed er traadt i Uredeligheds Sted, og en kraftig, en retskaffen og paalidelig daglig Control finder nu virkelig Sted med disse Indtægter. Dette er ikke alene Grunden til, at Toldindtægterne ere stegne saa betydeligt i de senere Aar; det er ikke engang den væsentligste Grund dertil, thi Hovedsagen er naturligvis, at hele Landets Forbrugsevne er voret. Men paa den anden Side nærer jeg Betyrning for, at man ved at nedskære Rønningerne for Toldembedsmændene, for de Embedsmænd, som ere satte til at vaage over disse Statens Hovedindtægter, vil, om end ikke fremkalde Uredelighed — thi det er man i vore Dage, da Offentligheden i alle Forhold og Rigsdagens Indgriben i alle Forhold udøver en stærk Control, nogenlunde sikket mod — saa dog skabe for en heel Mængde Folk store og høist pinnlige Fristelser. Det er ikke nogen Sag, man skal tage let, at en Mand, som sidder med Kone og Børn og har det knapt for at faae sit daglige Udkomme, skal foruden sin ofte moisommelige Embedsgjerning — og lad mig her sige det ærede Medlem for Roeskilde (Hage), at det er sandelig en moisommelig Embedsgjerning, og at det kun er en falsk Glæds, man kaster over den ved at sige, at det er sundere end at sidde i et Contoir. Talen er om Forretninger, som tilvisse i de fleste Tilfælde lægge overordentlig Beslag paa